

Beste familie en vrienden,

Graag wil ik jullie bijpraten over mijn werk in het voorbije jaar.

1. Opvang voor Zuid-Soedanese vluchteling kinderen in Oeganda.

We zijn doorgeslagen met de dagelijkse zorg voor en het onderwijs aan 53 kinderen en jongeren (85% meisjes, 15% jongens) van 8 tot 25 jaar oud in Kampala. Vorig jaar maart gingen alle scholen in Oeganda eindelijk open nadat ze 2 jaar gesloten waren geweest door de stringente Covid-preventie maatregelen van de regering. Wij hebben in die 2 Covid-jaren thuis on-line, via TV en mobiele telefoons, en met de hulp van privéleraren onderwijs geven. Uiteindelijk was hun leerachterstand ongeveer één jaar, beter dan dat van de meeste Oegandese kinderen. De scholen hebben daarna geprobeerd om twee jaar leerstof in te halen, maar dat is maar ten dele gelukt. De kinderen waren heel blij toen ze weer naar de (internaat-)scholen konden en als normale teenagers hun vrienden konden ontmoeten. Ons tehuis is veilig, hoewel het in een arme buitenwijk van Kampala staat, maar het is eigenlijk veel te klein en benauwd om daar 2 jaar lang in opgesloten te zitten. In maart gingen alle kinderen dus weer naar de 19 verschillende scholen. Het is lastig om hen door het drukke verkeer voor de 3 schoolperiodes per jaar te brengen en te halen, hen regelmatig op te zoeken en te zorgen voor hun welzijn. Ik ben blij met onze 2 goede medewerksters daarbij.

In november was er de dreiging van de gevaarlijke ziekte Ebola in Oeganda. Uit voorzorg sloten de scholen 2 weken eerder, maar gelukkig hadden ze hun leerstof en overgangs-tentamens al achter de rug. We zijn dankbaar dat de epidemie goed onder controle werd gebracht en Oeganda nu weer Ebola-vrij is.

Toen de kinderen weer naar school waren, konden wij ons tehuis en terrein verbeteren. We hebben het lekkende dak gerepareerd en een warm watervoorziening met zonnepanelen gekregen. We konden het terrein uitbreiden en een nieuwe sterke muur eromheen laten zetten. Zo is er wat meer ruimte voor spel en ontspanning. Iedereen was geweldig blij met een trampoline, geschonken door een Amerikaanse vriend en opgezet door twee bezoekers uit Oudewater (Jilco Vooijs en Henk Maaijen). Hij wordt intensief gebruikt. Alles bij elkaar is het leven heel wat comfortabeler geworden.

In september hebben we de meeste kinderen opnieuw als 'erkend vluchteling' laten registreren volgens de regels van de Oegandese regering en UNHCR. We moesten daarvoor met een volle bus naar een afgelegen vluchtelingenkamp in Noord-Oeganda. Het was een stressvolle reis van 4 dagen, omdat je niet weet hoelang de reis gaat duren en waar je kunt slapen. Toch waren we weer dankbaar voor de Oegandese gastvrijheid voor vluchtelingen.

Esther Yubo studeert al weer in haar 3de jaar medicijnen in Toronto, zij maakt het goed.

2. Weer terug naar Zuid-Soedan

Toen de kinderen ± 6 jaar geleden naar Oeganda kwamen, waren de meesten 4 tot 18 jaar oud. Ze hadden een veilig thuis nodig. Inmiddels zijn meerdere van hen nu jongvolwassen (18 – 25 jaar oud) en wellicht in staat om voor zichzelf te zorgen. In Juba is de veiligheidssituatie veel verbeterd, hoewel deze kwetsbaar blijft na vele jaren van conflicten. Anderzijds, hun achtergrond als straatkind met vaak veel huiselijk en seksueel misbruik, maakt dat hun thuissituatie moeilijk is en zorgvuldig beoordeeld moet worden. Met dat doel voor ogen ben ik in november een week naar Juba gegaan. Ik kreeg een warm welkom in onze All Saints' Anglicaanse kerk, waar we vroeger

meeleefden. Ze toonden oprecht zorg voor onze kinderen en sommigen zeiden dat ze meer voor hen wilden doen in de toekomst. Het was geweldig om lieve vrienden van voorheen te ontmoeten en het raakte me diep toen ze me vertelden dat zij van mij geleerd hebben om voor de meest kwetsbaren te zorgen. Het was fijn vrienden van lang geleden weer te ontmoeten m.n. Canadese MAF-vrienden (Karyn en Chris Ball) en Eva Soro, een collega uit onze ZOA-tijd in Katigiri, 20 jaar geleden.

Twee van onze meisjes hadden in de zomer hun beroepsopleiding al afgerond en waren teruggekeerd naar Juba. Beiden hebben daar werk gevonden. Eén van hen, Liz, heeft haar afstudeerfeest thuis in de krottenwijk op het kerkhof van Juba gevierd. Het was een blijde gebeurtenis voor allen. We hopen dat ze nu voor haarzelf en haar moeder kan zorgen en een rolmodel wordt voor anderen.

Ik had Mary Amoli, het meisje dat een paar jaar geleden in Chili een ingrijpende gezichts-reconstructie heeft gehad, ook meegenomen om haar familie weer te zien. Ze was zo blij haar moeder na 4 jaar weer te zien. Haar vader was helaas overleden door Covid. Ze heeft nog meer ondersteuning nodig voordat ze helemaal terug kan. Die steun krijgt zij in het huis van Wanda Sweazy, een gelovige Amerikaanse Amish zendinge.

Nu de regionale veiligheid veel beter is dan 6 jaar geleden maken we toekomstplannen voor de oudere jeugd. 17 van hen zijn in december naar Juba gegaan en we hebben hun feedback gekregen. Zoals we hadden verwacht pasten de meesten zich goed aan, maar een paar konden niet naar hun 'thuis'. Gelukkig konden ze opgevangen

worden bij betrouwbare vrienden. Afhankelijk van hun behoeften voor bescherming en ook de mogelijkheid om verder te leren in Oeganda, maken we nu plannen voor hen. Daar betrekken we ook hun familie bij.

We maken ons echt zorgen over de druk op sommige meisjes door hun (uitgebreide) familieleden om uitgehuwelijkt te worden, vaak aan rijke oudere mannen. Zij kunnen makkelijk veel koeien als bruidsschat betalen. Dit is in de kerstvakantie gebeurd met Lorna, nog maar 13 jaar oud. Ze ging met een broertje naar haar familie in een afgelegen gebied ver van Juba. Daar werd ze vastgehouden, omdat haar oom haar wilde uithuwelijken. Kind-huwelijken zijn officieel verboden, maar in veel delen van Zuid-Soedan is het nog een diepgeworteld gebruik. We hielden steeds contact met haar, hebben veel samen gebeden en waren uiteindelijk in staat haar op te halen en naar een veilig plek in Juba te brengen.

Ik ben zo blij dat ik in Juba een groep gemotiveerde jonge mensen heb leren kennen, die de komende jaren structureel willen helpen bij de re-integratie van onze jongeren. Ze willen een doorgangshuis met begeleiding opzetten om de meisjes weerbaar te maken tegen de praktijk van gedwongen huwelijken. Ik wil graag de komende jaren met hen verder werken.

3. Plannen

Ik ben op 23 januari teruggevoerd naar Oeganda en ben na 2 dagen doorgereisd naar Juba om de situatie van de 17 jongeren verder te beoordelen. Afhankelijk van hun schoolresultaten in Oeganda en mogelijkheden voor hun verdere opleiding moet worden afgewogen wat hun toekomst wordt. Belangrijk is hun veiligheid en of ze een vervolgopleiding in Oeganda kunnen doen dan wel in Juba in een beschermde leefomgeving kunnen blijven.

De laatste 2 jaar heb ik mijn tijd verdeeld tussen Kampala en ons thuis in Gouda. Ik verwacht dat dit de komende paar jaar wel zo zal blijven. Vanuit Nederland heb ik dagelijks contact met ons tehuis in Kampala, ik kan van hier veel werk doen, soms effectiever dan in Oeganda.

4. Familie nieuws

Vorig jaar ben ik onze pleegdochter Mutoni (van ruim 28 jaar geleden) in Rwanda wezen bezoeken. Het was genieten om bij haar te zijn, ze heeft een fijn thuis en warm gezin.

In september had ik 3 weken vakantie in Kenia samen met Wim en zijn familie. We hebben een mooie safari gemaakt. Wim ontmoette nog mensen en bezocht plaatsen van 40 jaar geleden toen hij daar werkte. Wim maakt het goed. Hij houdt ons huis in Gouda op orde en blijft fit met een dagelijkse postbode baan. Hij is nog wel steeds in de verwerkings-fase van een complexe PTSS-conditie, opgebouwd na vele jaren leven en werk in oorlogszones. Zijn conditie gaat maar heel langzaam vooruit. Een dagelijkse routine met niet te veel triggers en stress-momenten helpt hem daarbij.

De afgelopen weken ben ik enorm bemoedigd door veel liefde en steun. Hoogtepunten waren de kraam die ik mocht hebben tijdens de Winterfair in onze monumentale Sint-Jan kerk in Gouda. Ik verkocht er handwerkproducten, meest gemaakt door onze meisjes. Ik kon veel over hen delen. In Hekendorp had de jeugdgroep van een kleine actieve kerk een Escape Room met een kerstthema georganiseerd. Zij haalden een mooi bedrag op en er was veel betrokkenheid bij ons werk.

Ik dank God voor dit alles, en voor zovelen van jullie die met ons meeleven en -werken.

Cathy Groenendijk

Cathy Groenendijk-Nabukwasi
Directeur
Confident Children out of Conflict

Mobiel in NL: 0618742622
Mobiel nummer: +256778335696
Email: cathy.groenendijk@gmail.com

<http://www.facebook.com/pages/Confident-Children-out-of-Conflict-CCC/128689200496641>
www.confident-children.org

Bankrekening nummer

IBAN NL19 RABO 0114 3446 71
ten name van: Stichting CCC Nederland
Woerden

Post Adres

Stichting CCC Nederland
Hoefsmid 2,
2415 CG Nieuwerbrug aan de Rijn,
Email: info.nl@confident-children.org